

svare paa denne Del af Forsvarsministerens Udtalelser, men jeg skal tage op de Bemærkninger, han gjorde med Hensyn til Stillingen til Folkenes Forbund, et Spørgsmaal, som ogsaa er berørt fra andre Sider her i Salen. Jeg maa nemlig mene, at det er ikke nogen god Vejledning, den højtærede Forsvarsminister i saa Henseende har givet dette høje Ting til Forstaaelse af, hvad den egentlige Hensigt og Mening er med Forbundspagten for Folkenes Forbund. Maa jeg begynde med at sige, at jeg er ganske enig med den højtærede Forsvarsminister i hans Udtalelser om, at vi bør slutte os til Folkenes Forbund, selv om, som ogsaa den højtærede Forsvarsminister udtalte, det skulde falde saa ulykkeligt ud, hvad vi dog til det sidste vil haabe ikke sker, at Amerika ikke tiltræder Forbundet eller kun tiltræder det med meget væsentlige Forbehold, selv i saa Tilfælde bør Danmark være med til, forekommer det mig, at faa sluttet et Forbund af væsentlig europæisk Art af de Stater indenfor og udenfor Europa, som vil slutte sig dertil. Thi selve Forbundstanken er af saa afgørende Betydning for de smaa Staters Fremtid. Jeg deler i saa Henseende den højtærede Ministers Mening om, at det er saa at sige det eneste Fremtidshaab, hvorpaa de smaa Stater i Virkeligheden har at bygge. Men naar den højtærede Minister taler om Folkenes Forbund — og han taler med Forkærlighed om det i Forhold til Danmarks Forsvarsvæsen —, minder hans Fortolkningskunst mig unægtelig i mange Henseender om visse sekteriske Bibelfortolkeres, der har en vidunderlig Evne til ud af Bibelens Tekst at finde Bekræftelse netop paa deres Særmeningen og dreje og vende det hele saaledes, at Bibelen udelukkende bliver en Bekræftelse derpaa, og en mærkelig Evne til at se hen over det, der ikke taler til Bekræftelse af vedkommendes egen Mening. Denne Ejendommelighed synes der i høj Grad at være ved den højtærede Ministers Omtale af Folkenes Forbund. Hovedbestemmelsen her er ganske afgjort Artikel 8, hvis første 4 Stykker lyder saaledes:

„Forbundets Medlemmer anerkender, at Fredens Opretholdelse kræver en Indskrænkning af de nationale Rustninger til

den laveste Grænse, som er forenelig med den nationale Sikkerhed og med Haandhævdelsen ved fælles Virksomhed af de mellemfolkelige Forpligtelser.

Raadet skal under Hensyntagen til hver Stats geografiske Beliggenhed og særlige Forhold fremsætte Forslag til en saadan Indskrænkning til de forskellige Regeringers Overvejelse og Afgørelse.

Disse Forslag skal gøres til Genstand for fornyet Overvejelse og eventuel Revision i det mindste hvert 10de Aar.

Naar saadanne Forslag er blevet antaget af de forskellige Regeringer, skal de deri fastsatte Grænser for Rustninger ikke kunne overskrides uden Raadets Samtykke.“

Det er Hovedbestemmelsen, og der knytter den højtærede Minister sig ganske udelukkende til det, at der skal fastsættes en Maksimalgrænse for Rustningerne, og at den og dens Overholdelse er den eneste Interesse, som Forbundet i Virkeligheden har af de mindre Staters Forsvarsvæsen. Men denne Opfattelse kan jo aldeles ikke forliges med den Ordlyd, jeg har oplæst. Det er meget rigtigt, at Hovedformaalet er Rustningernes Indskrænkning. Selvfølgelig maa det være Hovedformaalet, thi Folkenes Forbund vilde ikke blive andet end et Skin, vilde ikke faa nogen virkelig Realitet, hvis Planens Gennemførelse ikke medførte en virkelig principiel og betydelig Indskrænkning i Rustningerne, i de store Stater som i de smaa. Det er i den Grad Betingelsen for, at den hele Plan kan lykkes og føre til det, som dens Ophavsmænd og vi alle venter af den. Det er ganske naturligt, at det stilles i Spidsen, og det vil være det vigtigste Formaal med Bestemmelsen. Derfor bestemmes det ogsaa, at denne Maksimalgrænse ikke maa overskrides, naar den en Gang er accepteret af vedkommende Stat, eller indtil en Revision finder Sted efter 10 Aars Forløb. Men derfor maa man ikke glemme, at der ogsaa er en positiv Side ved denne Bestemmelse. Der staar udtrykkelig, at Rustningerne skal indskrænkes: „til den laveste Grænse, som er forenelig med den nationale Sikkerhed og med Haandhævdelsen ved fælles Virksomhed af de mellemfolkelige Forpligtelser.“ Her er det sagt med al ønskelig Tydelighed,